

رابنیت رانات تاگور

و: مەنە رسول مەسە نپوور

بوو، گەشتبوومە ئەو جیئە پالەوانی چیرۆکەکه بەناوی (پرا تاب سینگ) تازە ھاوسەرەکهی (کانچانلاتا)^(۳)ی لەسەر دەستانی بەرزکردبوو دەیهویست لە پەنجەرە قاتی سیئەمی ئەو قەلایە تییدا بەندکرابوو بەهەلاتن بدات، لە پر مینی لەسەر کوشم خوی فریدایە خوارەوو هەلات بۆ لای پەنجەرەکه و ھاواریکرد:

- ئا های کابولۍ! ئا های کابولۍ!

کاتی سەرم بەرزکردوو پیاویکی ئەفغانیم بینی، لەسەر خۆ بەقەرەغ جادەکه دا گوزەریدەکرد، قاتی جلی شری ئەفغانی لەبەردابوو، بالای بەرز، کیسەیهکی گورەه بەکۆلەوه بوو، چەند قوتووی تریشی لە دەستیداوو.

نازانم کیژەکه م (مینی) بەدیتنی ئەو دوو چاری چ هەستیک بووبوو، بەلام کاتیک بەدەنگی بەرز ھاواریکردو بانگی کرد لە دلی خۇمدا وتم: (ئەه وای، ئیستا ئەو پیاوه دیت و من قەت ناتوانم بەشی حەقدەیهمی کتیبەکه م تەواو بکه م)، ریک لە م ساته وهخته دا کابولییەکه ئاوری دایه وه و چاوی لەلای پەنجەرەکه کرد، بەلام هەر که کچه که م چاوی بەدمووچاوی ئەو کهوت بەتوندی ترساو بەغاردان لە ژوورەکه بۆ دەرەوه چوو و پەنای بۆ ئامیزی دایکی بردو تازە زانیم ئەو وایزانیوه پیاوه ئەفغانییەکه لەو کیسەه بەکۆلییه وهیه تی سینچوار مندالی دزیون و شاردونیه وه.

بەهەر حال ساتی دواتر میوه فرۆشه ئەفغانییەکه هاته ژوورەوه له کاتیکا بزەه دهاتی، سلاویکرد. رهوشی پالەوانەکانی ژن و میزدی چیرۆکەکه م هینده ناله باربوو که بەباشم زانی دەست له نووسینی هه لگرم، چونکی کیژەکه م بانگیکردبوو شتیکی لیکرم. هیندیکم شت لیکری و سەری قسە بووو دەستمان بەگفتوگو کرد سەبارەت بەعەبدولرحمانی مەراکیشی، روسەکان، ئینگلیس و سیاسەتەکانیان

کیژە پینچ سالانەکه م (مینی) ناتوانی بی بۆله بۆل بژی، دلنیام ئەو له هەموو ژیانیدا ساتیک بیدەنگ نەبووه، دایکی هەمیشە لەم بابەتەوه توورەیه و هەلەدا پینش به بۆله بۆله کهی بگری، بەلام من به هیچ کلۆجی لەم بیرەدانیم، بۆ (مینی) بیدەنگبوون ناسروشتییه و منیش ناتوانم ئەو بەبیدەنگو کرۆکی ببینم و هەر بۆیه هەمیشە پەیفەکانم لەگەلیدا زیندوو.

مەسەلەن، پوژیکی بەیانی کاتی بەشی حەقدەیهمی پۆمانە نوینیەکه م دەنووسی. مینی بچکۆله بەدزییه و بۆ ژوورەکه م هاتو له کاتیکدا دەستی له نیودهستمنا وتی:

- باوکه! دەرکه وانه که مان (رامدایال)^(۱) به قالاو دهلی (کالاو)! زور نه خوینده واره، وهنا! هیچ تیناگات!

بەر له وهی من بتوانم جیاوازی زمانەکانی خەلکی دونیای بۆ شیبکه مەوه، بی ساتیک بیدەنگبوون قسەکهی گوری و چوو سەربابەتیکیترو وتی:

- بەراست تۆ چۆن بیردەکه یته وه باوکه؟ (به هولاً) دهلی له نیو هوره کاندایلیکی گوره و زه به لاهی لینه به لمبوزی ئاو ده پرژینی و هەر بۆیه باران دهباری.

ئیستا وه لامیکم بۆ ئەو پرسیاره ی نه دوزیبوووه چوو سەربابەتیکیترو پرسی:

- باوکه، دایکه چی تویه؟

ئاخره که ی ناچار بووم به قیافه یهکی لاینراوانه پینیلیم:

- مینی گیان، بچۆ له گەل (به هولاً)^(۲) دا یاریبکه، چاوت لینه من چەندەم ئیش ههیه.

پەنجەرەه ی ژوورەکه م بەره و شەقام دەبیتەوه، مینی له پەنا میزی نووسینه که م لەسەر کوشم پوینشتبوو، لەسەر خۆ گەمەه ی دەکردو به پەنجه بچکۆلانەکانی پته ی له ئەژنوی دەدا، من بەتوندی غەرقی نووسینبووم.. بەشی حەقدەیهمی چیرۆکەکه م

له بهر ده کانی جه نگدا.

کاتی ههستا بروتا پرسى:

- ئەى ئەو خاتوونه بچکولهيه چوو بۆ کوئى؟

من بۆ ئەوهى (مینی) لهو ترسه بیجییهى داوینی گرتبوو، دهربازی بیت، چووم و هینامه ژووره وه. مینی له پهنا کورسییه که ویستا، له کابولی و ئەو کیسهى به پشستییه وه بوو راما، کابولی میوژو گویزی بۆ راداشت، به لام کچه که م وهرینه گرتو و زیاتر خوی پیوه نووساندم، دیار بوو تا ئیستاش شکو دوولیییه کهى نه ره ویوه ته وه.

ئهمه یه که مجار بوو ئیمه کابولیمان دهی، چه ند رۆژ دواتر کاتیک به یانی له مال ده چوومه دهره وه، زۆر سه یرم پیهات، چونکی (مینی) م دی له بهر دهرگا له سه ر ره حله که دانیشتوو وه له گه ل پیاوه کابولیییه که دا که له سه ر زه وی هه لئروشکابوو به یه که وه ده په یفین و پیده که نین، به بروای من کیژه بچکولانه که م له هه موو ژیانى جگه له من بیسه ریکی تری به م سه بروسیکه دانیه نه بووه، کاتی سه یرم کرد بینیم کوشی پری میوژو گویز کردوو وه گریی داوه، ئەم پشکه شییه ی پیاوه کابولیییه که پیی دابوو، ئەو کات پیموت:

- بۆچ زه حمه تت کیشاوه و ئەم هه موو خوار دنه ت بۆ کیژه که م هیناوه.

بی راولهستان دهستم له گیرفان رۆکردو سکه یه کی هه شت عانه ییم دهره ینا، ئەو بی چاولیکردن سکه که ی لی وهرگرتم و له گیرفانی خست.

به داخه وه سه عاتیک دواتر کاتی بۆ مال گه رامه وه زانیم ئەو سکه قدوم ناموباره که، بارته قای نرخه که ی کیشیه ی ناوه ته وه، چونکی کابولی دابوو یه وه به مینی و دایکی کیژه که م به بینینی سکه یه کی تیشکار له ده ست ویدا به توندی تووره ببوو پرسیا ری له مندا له که کردبوو:

- پیم بلئ ئەم سکه یه ت له کوئى بووه؟

مینی به پشخوشحالییه وه وه لامیدابوو:

- کابولی ئەم سکه یه ی پیداو، دایکه.

دایکی نه راندبووی:

- کابولی ئەم سکه یه ی به تودا؟ چاو م رۆشن، ئاخ مینی چون ریگه ت به خوتدا پاره له م پیاوه وهر بگری؟ ریک له م ساته وه خته دا بوو من چوومه ژوورو بۆ رزگار کردنی کیژه که م له م شه رگه هه ره شه ئامیزه وتم: مینی له سه ر ره زامه ندی من ئەم پاره یه ی له و پیاوه وهرگرتوو ه.

به زووی زانیم پیاوه کابولیییه که به نواندنی میهره بانى و پیدانی میوژو گویزی زۆر به کچه که م ترسه که ی وی ره واندۆته وه وه هه ردووکیان به یه که وه بوونه برادر، به یه که وه گالته و گه پی به تام و چیژیانده کردو پیده که نین و سه رقالبوون، هه رکاتی ده هات مینی له رووبه رووی رۆده نیشت و له کاتیکا چاوی ده برییه قه لافه تی برادره که ی به خوشحالی پیده که نی و به ده نگیکی شیرین ده یوت:

- باشه کابولی گیان! پیم بلئ بزانه چیت له تووره که که تدا هیناوه؟

ئهو به زاراوه ی ناوچه یی که تاییه ت به خه لکی چیانشین ه وه لامیده دایه وه:

- ئەمرۆ له تووره که که مدا فیلیکم هیناوه.

من له وه ی که کیژه بچووه که م له گه ل پیاویکی به سالاجوو تا ئەم راده یه بۆته برادر چیژم وهر ده گرتو هه ستم پیده کرد له م برادره رایه تییه گیانی به گیانییه دا شتیکی دلگرو قه شه نی تیدایه.

ئهو جار نۆره ی پرسیا ری کابولی ده هات و به ده نگیکی میهره بانى ئامیزه وه ده پیرسی:

- باشه بچکولانه که م، پیم بلئ بزانه که ی به نیازى بۆ مالی باوکی شووه که ت بچی؟

توفانیک هه موو شتیک له گه ل خویده بات، به زیندووی
دینمه بهرچاوم.

به بوونی ودها هیزیک بییرکړنه ووه هه ستنیکردن،
هر کاتی به لای نه و پیاوه کابولیه ووه بووم دهنگوت
دهستی به بی پارهستان به ره و چیا سهرکه شو
کویره ریگاکانی به نیو تاشه به رده زه به لاهه کاند
دهر او ده گاته لووتکه سهرکه شه کان، دهمبات و له م
کاتاندا کاروانی و شترانم ددی که به کالای قورسی
بازرگانی که چه که کانیاں به دهسته و دگر تووه و به ره و
دهشت بوی شو رده بنه ووه، به لام به هه لکه وت نه و
کاته ی له ودها خه ون و خه یالی شیریندا نقوم ده بووم،
دهنگی دایکی مینی له و جیهانه دهریده خستم
به دهنگی مەر جداره ووه دهیگوت:

- چاو، چه ندجاره ده لیم ناگات له م پیاوه نه فغانیه
بیت!

به دبه ختانه دایکی مینی نافرته تیکی چاو گوئی
به ستر او زور شهرمنه، به م و اتایه هر کاتی دهنگی
له کولانه ووه ده بیستی یان یه کی به دیده کات که به ره و
مالماندی و ابیرده کاته ووه دز یان سهرخوش یان
به برو ماری لیره وار هه لده کورتنه سهر ماله که مان و
به م هوی شه ووه بوو به نیسبه ت کابولیه که هینده
به شکو گومان بوو و هه موو روژی جهختی
ده کرده ووه ناگام لپی بیت.

به لام که من هه ولمددا نه م ترس و توفانه ی به پروی
خوش و لیوی به بزوه ووه بره وینمه ووه توو پره تر ده بوو
به چه شتیک جیددی و پرسیار نامیزه ووه ده پرسی:

- چما نابینی چه نده مندال دهنزن؟ گهل باوه رناکه ی
نیستاش له کابول ده ستوری کویله داری باوه؟
داخوا به لاتوه ووه دووره که نه م زه لامه زه به لاهه
روژیک بتوانی به سانای منداله بچووک و
لاوازه که مان بدزی؟

من هه میشه له ولامدا دهمگوت:

- دیاره نه ووهی تو ده یلی نامومکین نییه، به لام
زور دووره.

به لام نه م کافی نه بوو به هیچ کلوجی رازی نه ده کردو
هه روا به لاساری و سهرسهختی له سهر رای خوی

گهرچی له گه ل کیژانی به نگالیدا زور زوو له م هر
باوکی میرو ماله که ی ددهوین، به لام من و
خیزانم زورمان حز له م په سم و یاسایه نه بوو و
هه ولمانده دا تا نه و جیهی بکری که چه که مان له م
چه شنه قسانه به دوور بگرین. به م هوی ووه، مینی
بیته ووهی بزانتیت باوکی میرو (خه زوور) چ و اتایه کی
هه یه به دهنگی به رز پیده که نه ی و دهیگوت:

- نه گهر خه زوور شتی باشه نه ی بو خوت ناچییه
مالی خه زوورت؟

به لام له نیوان خه لکی هاوچینی پیاوه کابولیه که،
مالی خه زوور دوو و اتا ده به خشیت:

یه کیان، و اتا سهره کییه که ی و نه ویت به ندیخانه،
واتا نه و جیهی بیبه رامبه ر خواردن به مروف
ده دن و ناگاداری لیده که ن، پیاوه کابولیه که ش
مالی خه زوورانی به م و اتایه دگر و دوی بیستی
نه م پرسیاره په نجه کانی دکرده مشته کوله و به ره و
پولیس خه یالی راید ووه شانندو هاواریده کرد:

- من باوکی میرو به مت ده که مه پرپوله م و جووله ی
دهستی نه و له گه ل نه م رسته یه دا ده بوو به هوی
پیکه نینی توندی کیژه که م له دهموو چاوییه ووه
دیار بوو غه رقی خوشی و چیژوه رگرته.

نه و روژانه پاییز بوو، و اتا وهرزی سهرکه وتنی
پادشایانی دیرین، من بیته ووهی له جیگه که م که کله ته
بجوولیم له و سووچه دوور که وتوو ووه به یارمه تی
نه ندیشه و بییرکړنه ووه م گشت دونیام ده هینایه
به رچاوم و هه موو جیهی کم دهدیت، له نیو دونیای
خه یالاتا بو هه ریمه کانیتر ده چووم له دله ووه بو
سهری جوانیه کانی نه و هه ریمان ووه نه و خه لکه ی
له شاره کاند له هامووشو دابوون ده چووم و له
خه ون و خه یالی دوور دیریز نغو دده بووم: دهشت و
چیاو دول و دارستانه وده حشیه کان نه و هه ریمان
به کولیتی بچوکی لادی و ژیانی نازادو بیبه ستنه ووه
نه و که سانه ی ژیانیاں تیدا دکرده، دهمدی. دیمه نی
گه شت وگوزاری نه و کاروانانه ی به نارامی
ده جوولان له بیرو هزرمدا- که ژیانی گیانه وهران
وهک گه شه ی پوهه کی سروشتی ده زانم- وهک

جمله کانی خویناوی بوون و یه کی له پؤلیسه کانش
کیردیکی خویناوی به دهسته وه بو.

به په له بؤ دهری هه لاتم و یه کیک له سه یرکه رانم
پاگرت و پرسپاری رو داوه که م لیکرد. هه رکه سه و
شتیکی دهوت تا دواچار له کوی قسه کان به م
ناکامه گه یشتم که یه کی له کپاره کانی کابولی
شالیکی کپیوه و پاره که ی نه داوه تی، دوی چهند
پوژ که کابولی بؤ پاره که ی چوو و پیاوه که حاشای
له کپینی شاله که کردوو و له ناکامدا کیشیه کی
توندیان له نیواندا رویداوه و کابولی به کیرده که ی
ئهوی زامدار کردوو.

له م کاتدا له پرمینی بچکولانه م بؤ هه یوانه که
هه لات و به تاسه وه هاواریکرد:

- ئه ی کابولی گیان! ئه ی کابولی گیان!

هه رکه ره حمان ئاوری دایه وه و چاوی به مینی که وت،
دهمووچاوه تووره و ماندوو که ی به رووناکییه کی
هیواو خوشحالی رو شنبوو، به لام له و حالدا
تووره که ی به کوله وه نه بوو تا بتوانیت سه باره ت به و
فیله ی تیندا هه شارداوه له گه ل که چه که مدا بپه یقیت و
کاتی کیزه که م به ساده یی و بیتاوانی پرسی:

- کابولی گیان ئه وه ده چپیه ماله خه زووران! ئه و
بزه یه کی خه ماوی کرد و هه لامیدایه وه:

- ئه ری بچکوله که م، ریکده چمه ئه و شوینه ی وتت.
به لام چونکی زانی وه لامه که ی منداله که ی
نه ساچاندوو و دهسته که له پچه کراوه کانی به رزکرد و
له هه وادا رایوه شاندن و هاواریکرد:

- ناخ که چهند هه زم ده کرد خه زوورم له ناوبه رم!
به داخه وه دهستم به ستراون!

به مچه شنه ره حمانی کابولی به تاوانی هه ستان
به جینایه ت چهند سال به ندرکری بؤ برایه وه.

چهند مانگ گوزه راو ئیمه ئه ومان بیرچوو، ژیانی
هه میشه بیمان له و ماله هه میشه ییه به رده و امبو و
ئیتیر بیری ئه و چیا نشینه بی فیزه که چهند سالی
ته مهنی له پشت میله ی به ندینخانه دا به سه ربرد،
که متر به بیرماندا دههات و من شهرم ده که م بلیم
ته نانه ت مینی دلپاک و میهره بانیش براده ره دیرین و

سووربوو، به م حاله و له گه ل ئه وه یدا تا ئه م راده یه
پیی له سه ر بیرو بروا خه یالییه که ی داده گرت و
نه یده توانی پیش به هاتنی ئه و پیاوه کابولییه بؤ
مالمان بگریت، براده رایه تیمان له گه ل ئه م پیاوه دا
به گه رمیی و زور گیانی به گیانی به رده و امبو.

ره حمانی کابولی سالی جاریک له نیوه راستی
مانگی جه نیقه ریدا بؤ ولاته که ی ده چوو و کاتی
به روراری ئه م سه فهره نزیکه بؤوه زور گرفتار و
مه شغوولبوو. هه موو روژی ماله و مالیده کرد بؤ
ئه وه ی هه سیبه کانی پاکبکاته وه. به م حاله شه وه
دیسانه وه هه لی بؤ دهره خسا بؤ دیدنی منو مینی
بیت.

خه لکی قسه ی فره یان له باره یدا ده کرد و ده یانگوت
بیشک فیله و ته له که یه کی له ئیشه که یدا هه یه
که ئه گه ر روژیکی به یانی نه توانیت بؤ دیدنی
مینی بی، ئیواره که ی هه رچوئی بووه خوئی
به ماله که مانده گه یه نیت.

ته نانه ت بؤ منیش هیندی سه رسوو رهینه ربوو،
جاروبار دوو چاری شک و گومان ده بووم له وه ی
ده مدیت ئه و پیاوه بالابه رزه به و تووره که ی
به شانیه وه یه ته نیا بؤ دیدنی کیزه بچکولانه که م
دههاته ئه وئی له سووچیکی ئه و ژووره تاریکه دا
له گوشه یه ک ده خزا، به لام هه ر که مینی به پیکه نینه وه
بؤ ژووره که دههات و به خوشحالییه وه هاواریده کرد
(کابولی گیانم، ناخره که ی هاتی!) و خویده نامیزی
داویشتم هه ستم به ئارامی و بروابه خو بوون ده کرد.

چهند روژ بهر له وه ی بریاری رویشتن بدات له
ژووره که م مژولی پیداچوونه وه ی به رنووسی یه کیک
له نووسراوه کانم بووم، هه وانماوی و فیتک بوو،
تیشکی خور له په نجه ره که وه له قاچو ئه ژنۆیده دام.
نزیکه ی سه عات ۸ هه شت بوو، خه لک پؤل پؤل بؤ
ماله کانیان ده گه رانه وه له پر هه راوهوریای به رزم له
شه قامی رووبه روو بیست، کاتی سه یری خواره وه م
کرد دیم دوو پؤلیس ره حمانی کابولییان له نیوان
خوینگرتوو و ده یبه ن و به دواياندا لافاوی مندالی
کووچه و خه لکی بیکارو بیئیش له جمووجولدان.

گیانیه گیانییه که ی به ته وای له بیرکرد، دۆستو برادره نو جیگه ی ئه ویا ن پرکردوه و دهریانگرتبوو. هرچی گهره تر ده بوو کیژوکالی زورتر له گه لیدا ده بوونه برادره هینده سهرقالی ئه وانوو ئیتر بۆ ژووری منیش نه ده هات، تا ئه و جییه ی به ده گمن هه لیکم بۆ دهرخسا چاوم پتی بکه وئ.

چهند سال تیه پری و جاریکتر پاییز هات، ئیمه سهرقالی ئاماده کاری سهره تای زه ماوه ندی (مینی) بووین. بریاربوو پۆژی زه ماوه نده که ی له پۆژی جه ژنی (پوجا) دا ئه نجام بدریت. به چوونی مینی خۆشه و یست بۆ مالی میرد، دایکو باوکی له تاریکایی ره هادا نغرو ده بوونو پۆشنایی ماله که مانی جیده هیشته.

سپیده هیه کی پۆشنوو، دای بارانیککی دووردریژ، وا ده هاته به رچاو هه واکه یان شووشتوووه و بریقه داریان کردوه، پووناکی پۆژ وهک ئالتوونی توواوه له گشت جیگه یه ک دهر او هینده بریقه داربوو که ته نانه ت خانوو که مان له ژیر پۆشناییه که یدا دهره و شیت. له کازیوه ی به یانییه وه ئاوازی تاییه تی بووک گواسته وه ده ستیپیکردبوو و له گه ل ئه و ئاوازه دا دلی منیش لینی دده، هه روا بزانه ئه م ئاوازه که ناوی ((به هارای)) بوو دهردی جودا بوونه وه ی کچه که می له دلما زیده تر ده کرد. ئه و شه وه مه راسیمی بوو کینی (مینی) قه شه نگم بوو. له به یانی زوه هاموو شو و دهنکه دنگ له مالیدا ده ستیپیکردبوو، مه نجه لی خوادنیان وه سه ر ئاگر دهن، قه ندیل و سومدانی ئالتونییان له ژوور و هه یوانی هه لده واسی و هه موو لایه ک به په له به م لاوبه ولادا هه لده هاتن، من له نوو سینگه که م دانیشتبوووم و به ته ماشای ئیشووکار و هه لات هه لاتی خه لکی مالیوه مه شغوول بووم. له پر یه کیک هاته ژووره وه و به ریزی زوره وه سه لامی کردو له رووبه رووم دانیشته، کاتی سه رم وه رگیترا ره حمان کابولیم له رووبه رووی خۆمدی! له پیشدا نه مناسیییه وه چونکه نه تووره که ی به کۆله وه نه قووتووی به ده سته وه بوو. جگه له مه قژه دریزه کانیشی کورت کردبووه. وینه ی پیشووی به ته وای گۆرا بوو، به لام هه ر که بزهییه کی کرد ناسیمه وه به خۆشحالیییه وه هاوارم کرد!

ره حمان که ی هاتی؟

وه لامیدایه وه:

دوئ شه وئ له به ندینخانه ئازاد کرام.

بیستی و وشه ی به ندینخانه به تووندی جولاندمی، پیشتر قه ت قسه م له گه ل که سیکی برادره که ی به چه قو بریندار کردبی، نه کردبوو به دینتی دلم به قه ووه له رزه که وت چونکی هه ستم پیکرد ئه گه ر ئه و نه هاتبا. زه ماوه ندیککی خۆشترمان ساز ده کرد.

به هۆی ئه م هه سته وه به نارمه حته ی پیمگوت!

کابولی، ئه مپۆ مه راسیمیک لیره ساز ده کریت ومن زور گرفتارم، واباشتره پۆژی دواتر بیی، بی پاره وستان گه رپایه وه بۆ ئه وه ی بروات، به لام کاتی گه یشته به رده رگا هه لو یسته یه کی کرد و وتی:

ئاغا، داخۆ ناکرئ ((مینی)) بچکوله بۆ ساتیک ببینم؟ بیچاره وایده زانی (مینی) ئیستاش هه روا بچوکه و وای ده هاته به رچاو ئیستاش هه ر که چاوی پیبکه وئ بۆ لای دئ و هاوار ده کا: «کابولی گیان، کابولی گیان» هه روه ها وایبیرده کرده وه ئیستا وهک سالانی پیشوو هه روا بی دله راوکی دابنیشی و چهند سه عات له گه لیدا بدوئ و پیبکه نی، به یادی بیره وه ربیه له ده ست چووه کانی ئه و کات هیندیکیشی میژو گویز بۆ کچه که م کریبوو یان به قه رز وه رگرتبوو، هینابوو، چونکی ده مزانی پاره یه کی پیته بووه تا شتیکی پیبکریت...

له وه لامیدا جاریکتر وتم!

ئه مپۆ مه راسیمیک لیره ده کرئ و نالوئ لیره چاوت به که س بکه ویت، سه ری داخست، ماوه یه ک به خه م و بیه یواییه وه له ده مووچاوم رامو ئه و جار به ده نگیککی له سه ر خۆ و به مه جزوونی وتی:

زور باشه، ئیستا که وایه منیش دهرؤم، خوات له گهل!

بی راوهستان بؤ دهرهوه چوو.

کاتی رۆیشت زور نارهحه تبوروم، ههستمپیکرد هه ز دهکهم بانگی بکه مه وه، به للام بیئوه وهی شوینی بکه وم گه رایه وه و دواي ئه وه به ته واوی نزیکم بؤوه، دهرهوه که خوار دهنه کانی دهرهینا و بوی راداشتم ووتی:

ئه وانهم بؤ (مینی) هیناوه شایانی نییه، بؤم هه یه تکات لیکهم بیدهیتی؟

دهرهوه که گریدراوه کهم لیوه رگرت ویستم پاره که ی بدهمی به للام دهستی به ولاره برد وتی:

ئاغا تو فره میهره بانی، منت له بیر بیت، پارهم مه دهیه! چونکی تو کچیکی بچو وکت هه یه، منیش کچیکی هاوشیوهی ئه وم له ولاتی خؤم هه یه، ئه و دیاریانه به یادی کچه کهم بؤ کیژه که ی ئیوه دههینم نهک بؤ ئه وهی سوودیکم بینگات. له گهل وتنی ئه م قسانه دا دهستی بؤ گیرفانی عه با دریزه که ی برد په ره کاغه زیکی چلکن و قه د نه کراوی دهرهینا و به ریزه وه له سه ر میزه که ی رووبه روومی رؤنا، له سه ر ئه م کاغه زه جی په نجه یه کی بچو وک ده بیندرا. وینه نه بوو، به دهستی نه کیشرا بوو. ته نیا نه خشی دهستیکی مه ره که باوی بوو له سه ر کاغه زه که بلاو ببؤوه، ئه و ئه م نه خشیه یی دهستی کیژه که ی به ماوه ی ئه و سالانه ی بؤ که لکه ته بؤ میوژ و گویز فرۆشتنی له کووچه و کولانه کانداهات، له گیرفانیدا هه لیگرتبوو و له سه ر دللی خوی دایده نا.

چاوم پر له رؤندکبوو، به ته واوی فرامۆشمکرد، ئه و میوه فرۆشیکی بینه وای کابولیه، له کاتیکاس، به للام نا. چما من چیم له و زیاتربوو؟ چما ئیمه ههردووک باوک نه بووین؟

دیتنی نه خشی کچه بچکوله که ی له داوینی چیا دووره کانی ولاتیکیتردا ده ژیا بیری کچه کهم (مینی) ی خسته وه و بی راوهستان ناردم به شوینیدا بؤ ئه وه ی بیت. دیاره ئه م کاره موشکیله ی زوری

دروسته کرد، به للام هه موویانم نا دیده گرت، ساتیک دواتر (مینی) که جله سووره کانی بوو کینی پۆشیبوو خالیکی گهره شی له ته ویلی نابوو، ریک چه شنی بو کینی جوان و خانومان وه ژوورکه وت و به شه رمنیه کی وه سفنه کراو له رووبه روومدا ویستا.

کابولی له دیتنی ئه م روانگه یه داچله کی و ماوه یه ک به چاوی بزه وه له کچه کهم راما و ئه مچار سه یر کردنه خه مباره که ی دهریخست به جوانی ههستی پیکردوو که زیندوو کردنه وه ی یاده وه ریه بیغه ل و غه شه کانی پینشو نه شیاوه. دواچار بزه یه کی کرد و له کاتیکا لئوی ده لهرزی و چاوی پر ئه سرین بوو بوو به دهنگی له رزؤک و به پرمه وه وتی:

- بچکوله کهم، ئایا ده ته ویت بؤ مالی خه زوورته بچی؟ به للام (مینی) که ئیتر واتای باوکی میزدی به باشیده زانی و نه یده توانی وه ک پینشو وه لایمی بداته وه، هه ر که ئه م پرسیاره ی بیست گؤنای له شه رمان سوور هه لگه را، دهمو وچاوه قه شه نگ و فریشته ئاساکانی له به رامبه ر ئه وا خوار کرده وه و سه ریدانه واند.

ئه مچاره یان من بیئوه ی به خؤم بزائم که و تمه یادی یه کهم دیداری پیره پیاوه کابولیه که و کیژه کهم و دلّم پر له خه مباری بوو. کاتی مینی بؤ دهره وه چوو، ره حمانی کابولی ئاهیکی قوولی کیشا و دوو دلۆپ ئه سرین که وته سه ر ریشه ماش و برنجیه که ی، سه رتاپا له رزی و له سه ر که فی ژوورکه رۆنیشت. ههستمکرد ئه م بیره ی بؤ هاتوته پینش که بینشک کچی ئه ویش له م ماوه دوور و دریزه ی له زیدی خوی دوورکه وتوته وه، گه وره بووه، جگه له مه له ماوه ی ئه م ده ساله دا داخوا چ به لایه کیان به سه رهینا بیت! دهنگی ئاواز و شه پپووره کانی زه ماوه ند ده بیسترا، تیشکی ئارامی هه تاوی پاییز له دهره وه رمانیده داو ره حمانی کابولی له ماله بچو وکه کهم له که لکه ته رۆنیشتبوو، وینه ی چیاکانی ئه فغانستان له رووبه رووی خویدا ده دیت.

دەستم بۆ گىرفانم برد و ئەسكىناسىكى درشت كە ھەموو خەرج و موخارىجى زەماوەندى كچەكەمبوو دەرھىنا و دامى و لە كاتىكدا قولپەي گريان گەرووى رىكەدەگوشىم وتم:
- رەحمان بۆ لاي كچەكەت بگەرپۆه، لەوانەيە خۆشحالپىيەكەت بە بىنىنى وىنەي دووبارەي ئەو، كچەكەي مەنىش بەختەوەر بكات.

ديارە من بە دانى ئەم پارەيە بەو نا چاربووم بەشى ھەرە زۆرى مەراسىمى زەماوەندى كىژەكەم لاپەم. ئيتەر نەمدەتوانى ئەو كارەبايەي بۆ ئەو شەوہ پىويستبوو لە شارەدارى بكرم، يان تاقمى ئۆركىستراي سەربازىي بانگ بگەم و خانمانى تايەش لەم پووداوە توورەو نارەحت بوون، بەلام لە روانگەي منەوہ جەژنى زەماوەندى كچەكەم ((مىنى)) زۆر بە شكۆتر ببوو. چونكى لەوئى لە ولاتىكى دوورەوہ باوكىكى گوم بوو دواي سالانىك جيايى تەنيا كچەكەي لە ئامىز دەگرت!

سەرچاوە:

بەترين داستانەي كوتاه دنيا، انتشارات فرهنگ و هز انتخاب و مقدمه: مهران برد بار، عليرضا مەتضوى كرونى، چاپ اول بهار ۱۳۶۸.

پەراوێز:

۱. Ramduyal.
۲. Bahoola.
۳. Kanchanlata.